

Arrest

nr. 87 666 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 augustus 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 juni 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 oktober 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 55 005 van 27 januari 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 16 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 augustus 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [K. O.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.08.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 09.06.2009 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem op 12.10.2010 echter zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 31.01.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 16.08.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene zijn geboorteakte en nationaliteitsbewijs voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat er niet getwijfeld wordt aan betrokkene zijn afkomst en identiteit; betrokkene verklaart dat zijn probleem nog steeds aan de gang is maar hij hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat de problemen van de Roma's in Kosovo nog steeds zeer groot zijn; dergelijke verklaring van algemene aard is en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de rechten van de verdediging, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een miskennis van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

A/ Overtreding substantieel voorgeschreven vormen

De DVZ miskent de bewijsregeling flagrant. Zij beperkt zich tot de stelling dat de verklaring van verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt, zonder dat zij enige vorm van tegenbewijs levert of zelfs objectieve argumenten aanreikt om haar stelling te staven.

Op die manier ontstaat er een procesongelijkheid tussen verzoeker die alles moet bewijzen en de Belgische Staat die aan geen bewijsplicht onderworpen wordt.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn bijgevolg geschonden.

B/ Machtsoverschrijding

Minstens is er in casu sprake van machtsoverschrijding.

Een administratieve overheid dient, op straffe van onwettigheid, algemene beginselen van behoorlijk bestuur te eerbiedigen. In casu werden deze beginselen op zijn minst met de voeten getreden, en meer in het bijzonder:

1) de rechten van verdediging van verzoeker : verzoeker heeft zich op geen enkele wijze kunnen verdedigen tegen de administratieve overheid, alhoewel hij een uitgebreid verzoekschrift opstelde en ook ter zitting vertegenwoordigd was. Zijn argumentatie werd van meet af aan beoordeeld vanuit de gedachte dat ze onjuist en met oneervolle bedoelingen werd uiteengezet. Er was dan ook geen schijn van onpartijdigheid aanwezig.

2) De motiveringsplicht : om redenen zoals eerder aangehaald is duidelijk dat het minstens een absolute plicht was voor de administratieve overheid om verzoeker duidelijk te informeren omtrent hun zienswijze en hen desgevallend om bijkomende overtuigingsstukken of bijkomende uitleg te verzoeken.

3) Het rechtszekerheidsprincipe : uiteraard heeft de werkwijze van de administratieve overheid het elementaire principe van rechtszekerheid in al zijn aspecten aangetast.

4) Zorgvuldigheidsbeginsel : de overheid is niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft op ontoelaatbare wijze met menselijke gevoelens gespeeld. De redelijkheidsnorm is hier overschreden. Dit geldt des te meer nu verzoeker als oom inwoont en sterk betrokken is bij het gezin van zijn oudere broer en schoonzus, die de ouders zijn van twee minderjarige kinderen met een levensbedreigende ziekte, m.n. de ziekte van Duchenne."

3.2. Verweerder repliceert dat geen enkele bepaling of geen enkel beginsel de met het onderzoek van de aanvragen om erkenning als vluchteling belaste instanties verplicht om een asielzoeker bij te staan in zijn inspanningen om de vluchtelingstatus te verwerven of om de lacunes in de bewijsvoering van de betrokken vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Hij stelt daarnaast dat artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) hem slechts toestaat na te gaan of een asielzoeker in vergelijking met een eerdere asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn beoordeling van de aangebrachte gegevens niet correct is of dat met bepaalde gegevens geen rekening werd gehouden. Hij betoogt ook dat hij bij de behandeling van verzoekers tweede asielaanvraag binnen zijn bevoegdheden is gebleven. Voorts stelt hij dat verzoeker zich, waar hij een schending van de rechten van de verdediging aanvoert, lijkt te richten tegen het arrest nr. 55 005 van de Raad van 27 januari 2011 en deze kritiek niet dienstig is. Verweerder zet tevens uiteen dat verzoeker niet aantoonde dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd en dat verzoeker nalaat toe te lichten waarom hij van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden werd.

3.3.1. Allereerst dient de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het aan de asielzoeker die een herhaalde asielaanvraag wenst in te dienen toekomt om nieuwe gegevens aan te brengen. Op verweerder rust slechts de verplichting om te verifiëren of de door de asielzoeker bij een herhaalde asielaanvraag aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van voormeld artikel. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder dit onderzoek heeft doorgevoerd en heeft toegelicht waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker aangebrachte stukken en verklaringen niet als nieuwe gegevens kunnen beschouwd worden. Verweerder heeft immers geduid dat de door verzoeker aangebrachte geboortakte en het neergelegde nationaliteitsbewijs geen nieuwe gegevens zijn omdat de identiteit van verzoeker nooit in vraag werd gesteld en hij heeft verder gemotiveerd dat de door verzoeker afgelegde verklaringen over de toestand van de Roma van algemene aard zijn en niet vermogen aan te tonen dat hij zelf problemen heeft. Verweerder heeft bijgevolg toegelicht van oordeel te zijn dat verzoeker geen gegevens aanbracht die ernstige aanwijzingen bevatten inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen inhouden inzake het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat verweerder geen argumenten aanreikt om zijn stelling te staven en dat hij tekortkwam aan de verplichting om de bestreden beslissing te motiveren.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen ook niet aannemelijk dat verweerder bij de appreciatie van de, in het raam van de tweede asielaanvraag, aangebrachte stukken en verklaringen zijn bevoegdheden die voortvloeien uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft overschreden.

Hij toont evenmin aan dat verweerder heeft nagelaten enig door hem aangebracht gegeven bij het nemen van de bestreden beslissing te betrekken. Waar verzoeker erop wijst dat hij zijn broer bijstaat bij de verzorging van diens kinderen kan de Raad – daargelaten de vraag naar de relevantie van dit feit in het raam van een asielaanvraag – slechts opmerken dat verzoeker dit gegeven niet heeft vermeld toen hij gehoord werd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag. Verweerder diende zich hierover derhalve niet uit te spreken.

De door verzoeker aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur nopen verweerder ook niet om, wanneer een vreemdeling het initiatief neemt om een meervoudige asielaanvraag in te dienen en in gebreke blijft om nieuwe gegevens aan te brengen, deze vreemdeling ertoe aan te zetten toch nog bijkomende overtuigingsstukken over te maken of bijkomende inlichtingen te verstrekken. Van een vreemdeling die een herhaalde asielaanvraag indient mag trouwens worden verwacht dat hij een dergelijke actie weloverwogen onderneemt en dat hij dus voorafgaand aan deze aanvraag alle nuttig geachte stukken reeds heeft verzameld en dat hij de aanvullende verklaringen die hij wenst af te leggen grondig heeft voorbereid.

Op verweerder rust, gezien de duidelijke tekst van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, daarnaast geenszins de verplichting om aan te tonen dat de verklaringen van verzoeker incorrect zijn of om *“enige vorm van tegenbewijs”* te leveren. Ook uit de door verzoeker aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur kan een dergelijke verplichting niet afgeleid worden.

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder *“de bewijsregeling”*, de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht miskende of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding of miskennen van enige substantiële vormvereiste.

De stelling van verzoeker ter terechtzitting dat hij op 2 augustus 2012 in het huwelijk is getreden en dat hij een kind heeft doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de

rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker brengt echter geen enkel gegeven aan dat toelaat te concluderen dat verweerder dit beginsel in voorliggende zaak geschonden heeft. Hij beperkt zich namelijk tot de nietszeggende vermelding dat de werkwijze van de overheid uiteraard dit principe in al zijn aspecten heeft aangetast, zonder verdere toelichting. Dit onderdeel van het middel moet bijgevolg, bij gebreke aan de vereiste duidelijke uiteenzetting, als onontvankelijk beschouwd worden.

3.3.3. Inzake de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging kan het voorts volstaan op te merken dat dit beginsel in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing is in tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu dan ook niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Verweerder werpt bovendien terecht op dat de grief die verzoeker in dit verband heeft niet tegen de bestreden beslissing gericht lijkt te zijn maar tegen een eerder door de Raad uitgesproken arrest. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing kunnen echter niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK